Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. No. 13. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 21 1997. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 21-го СІЧНЯ 1997 р. Ч. 13. РІК CIV.

ЗАКЛИКАЮТЬ СТВОРИТИ ЄДИНУ УКРАЇНСЬКУ ЦЕРКВУ

Київ (УНІАР). — Тут у середу, 15-го січня, відбулася пресова конференція депутатського об'єднання "За єдину помісну Православну Церкву в Україні".

У пресовій конференції взяли участь: голова підкомісії Верховної Ради України з питань охорони здоров'я Лілія Григорович, фракція Руху; секретар Комісії з питань бюджету Олена Крандакова, фракція Соціяльно-ринковий вибір; голова підкомісії з питань науки й освіти Валентин Яблонський, фракція НРУ; член Комісії закордонних справ і зв'язків з СНД, голова Всеукраїнського Товариства "Просвіта" Павло Мовчан.

Учасники пресової конференції вважають, що соціяльно-економічні перетворення в умовах перехідного періоду і боротьба зі злочинністю були б успішнішими та динамічнішими при духовній і політичній єдності народу. Сьогодні, на шостому році незалежности української держави, необхідність духовної консолідації стала такою ж очевидною і надзвичайною потребою, як ухвалення Конституції України. "Україні потрібна власна духовна конституція — єдина помісна Православна Церква", — вважає Лілія Григорович.

Організатори і учасники конференції звернулися до Президента України Леоніда Кучми з проханням зважити на інтереси громадян і української

(Закінчення на стор.3)

Критикують Л. Кучму за пропозиції до закону про заощадження

Київ. — Фахівці Інституту Державности і Демократії закликали відкинути зауваги Президента до закону про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України, звинувативши Леоніда Кучму у спробі пограбувати громадян, повідомила 16-го січня УНІАР.

„Президент пропонує в черговий раз підірвати довір'я українського народу до своєї влади", — заявили вони у своєму інформаційно-аналітичному випуску.

Відхиливши ухвалений закон, Президент натомість запропонував не визнавати втрати заощаджень державними зобов'язаннями і ці зобов'язання передати Ощадному Банкові і забезпеченевій компанії „Оранта", які є суб'єктами підприємницької діяльности. При цьому запропоновано компенсувати лише частину суми заощаджень до 2,000 гривень у співвідношенні один карбованець до 0.4 гривні починаючи від 1999 року.

Як відомо, у законі, прийнятому Верховною Радою в листопаді минулого року, сказано, що саме „держава зобов'язується забезпечити збереження і відновлення реальної вартости заощаджень громадян і гарантує їх компенсацію у встановленому порядку". Згідно із законом, компенсація має відбуватися починаючи з цього року у співвідношенні один карбованець до однієї гривні і п'ять копійок. Суму, яка підлягає зворотові, ухвалений парляментом закон не обмежує.

На 1-го жовтня 1996 року загальна сума заощаджень, які підлягають компенсації, становила 131 блн. 960 млн. гривень.

Фахівці Інституту Державности і Демократії вважають, що прийнятий Верховною Радою закон вселив громадянам України надію на те, що держава виплатить їм знецінені інфляцією заощадження. А пропозиції Президента, на їхню думку, є спробою пограбувати людей, які вже отримали на свої вклади сертифікати.

Експерти інституту вважають, президентський варіянт закону треба відхилити, а державі визнати свій борг перед громадянами. Тільки тоді почнеться процес повернення довір'я до держави з боку громадян, сказано в інформафійно-аналітичному випуску.

В Україні встановили мито на гуманітарну допомогу

Джерзі Сіти, Н. Дж. (О. К.). — До редакції „Свободи" наспів ряд писем з інформаціями, що з днем 9-го січня впроваджено в Україні оплату 30 відсотків від кожної посилки гуманітарної допомоги з-поза України. Це нове утруднення так важливої гуманітарної допомоги, зокрема для лікарень, було видане, як інформує амбасадор України в ЗСА д-р Юрій Щербак, окремою Комісією з питань координації приймання, транспортування охорони та розподілу гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України за підписом Бронислава Омецинського.

З приводу того нового утруднення помочі лікарням затримано в Івано-Франківському, як інформує д-р Христина Дурбак, контейнер МАЕУ 2340753 Сіл 001618 в дні 11-го січня, вимагаючи заплатити мито, на яке лікарня немає грошей.

Д-р Х. Дурбак повідомила негайно про це амбасадора д-р Ю. Щербака, який і виготовив відповідного листа до Б. Омецинського, але виявив д-р Х. Дурбак, що вирішення лежить виключно в руках цієї комісії.

Це нове утруднення гуманітарної допомоги Україні викликало справжнє занепокоєння у тих чинників із ЗСА, що працюють над доставою такої і здобувають на це відповідні фонди від американських установ в тому випадку Світового інформаційного передавання під проводом д-р Х. Дурбак і організації Українсько-Американських Ветеранів, а напевно також інших, які щойно тепер відчують цю нову перешкоду.

Треба отже в цій справі почати якнайбільше протестаційних листів на адресу комісії і на руки Б. Омецинського, Україна 252008, вул. Грушевського 12, тел /380 44/ 226-3580, факс /380 44/223-2093.

ЗВІЛЬНЯТЬ ПОНАД ТИСЯЧУ ГЕНЕРАЛІВ І ОФІЦЕРІВ

Київ. — Міністер оборони Олександер Кузьмук сказав 16-го січня на пресконференції, що недостатнє фінансування армії змушує зменшити не тільки чисельність рядових вояків, а й звільнити понад 1,000 генералів і офіцерів, повідомила УНІАР.

Якщо ситуація з фінансуванням не зміниться, то до 2005 року українські вояки залишуться з національною свідомістю і автоматом Калашникова, зазначив міністер оборони.

О. Кузьмук повідомив, що минулорічний бюджет України забезпечив потреби Збройних Сил лише у харчуванні і платнях.

„Але ж роля військових не в тому, щоб їсти кашу і одержувати платню, а в тому, щоб зміцнювати обороноздатність країни", — сказав він.

Торік для армії не придбано жодної одиниці бойової техніки. За словами О. Кузьмука, перспективи є не ліпші.

Міністер оборони повідомив, що військові шукають позабюджетних фондів у першу чергу за рахунок продажу майна. У минулому році від продажу майна одержано понад 32 млн. гривень, які пішли на будівництво житла і утримання військової техніки.

Розслідують факти, оприлюднені в газеті "Всеукраїнскіє Вєдомості"

Київ. — У середу, 15-го січня, Голова Комісії Верховної Ради України з питань оборони і державної безпеки Володимир Мухін повідомив, що указом Президента України Леоніда Кучми створено спеціяльну групу для розслідування фактів скандальної публікації в газеті "Всеукраїнскіє Вєдомості". Як уже інформовано, газета оприлюднила документ, який свідчить про сплановану в Москві кампанію для усунення Л. Кучми з президентського посту, оскільки він перешкоджає поглибленню інтеграції між Україною і Росією, з метою створення Союзу "під головуванням Росії".

Головного редактора газети Олександра Швеця допитали представники Служби Безпеки України.

Пресовий секретар російської амбасади в Києві Василь Тітушкін висловив офіційне становище амбасади, сказавши, що опублікованні матеріяли не відповідають дійсності та що автора статті намагається заробити собі політичний капітал.

Міністер закордонних справ Росії Євген Прімаков під час зустрічі з амбасадором України в Москві Володимиром Федоровим наголосив, що Росія не має територіяльних претенсій до України.

Депутат від фракції НРУ Іван Заєць на запитання журналістів з приводу згаданої публікації зазначив, що з огляду на російську політику щодо України, він не відкидає можливости існування такого листа. Російські політики настоюють на швидкій інтеграції незалежних держав, зокрема України, в новий союз під керівництвом Росії, а Україна прагне інтегруватися в усі европейські структури і співпрацювати також з Росією на засадах рівноправного партнерства. "Практично всі громадяни України мають змогу чути від російських політиків звинувачення про 'зраду Леонідом Кучмою інтересів Росії', а текст листа цілком узгоджується з практичними кроками Росії щодо України", — сказав І. Заєць.

На його думку, про чітку координацію цих кроків свідчать останні висловлювання міністра закордонних справ Росії Євгена Прімакова, який пропонує домагатися на переговорах з Україною всього Севастополя, а не лише кількох севастопільських баз для російської Чорноморської фльоти. Не є несподіванкою і теза про оскарження Л. Кучми: ліві сили в українському парляменті вже використовують усі можливі засоби для реалізації цього задуму. Вони постійно підкидають Президентові ідеї про спільне командування Чорноморською фльотою, тривалий винайм російській стороні усього Севастополя, домагаються зміни стратегії співробітництва України з Росією на стратегію інтеграції з метою відновлення Союзу. Українські парляментаристи від лівих організацій вже в котрий раз готуються поставити питання про приєднання України до Міжпарляментарної асамблеї СНД, яка є спільним органом СНД з наддержавними функціями. Всі ці ініціятиви лівих сил в Україні цілком співзвучні з тими заходами, що пропонуються в опублікованому листі.

Призначено нового коменданта Києва

Київ (УНІАР). — Міністер оборони Олександер Кузьмук своїм указом з 16-го січня призначив нового військового коменданта Києва, повідомила 17-го січня УНІАР. Ним став генерал-майор Олександер Матвійчук, який перед тим був заступником начальника Центрального командного пункту Генерального штабу Збройних сил України.

О. Матвійчук служить в українській армії від жовтня 1992 року. До цього він займав різні командні пости у Прибалтійській і Прибайкальській військових округах, а також в групі совєтських військ в колишній Східній Німеччині.

Закінчив з відзнакою в 1981 році Військову академію ім. Фрунзе в Москві. Одружений, має двох дітей.

Візьмуть участь у виставці військової техніки

Київ. — Міністерство Машинобудування, Військово-Промислового Комплексу і Конверсії України вирішило взяти участь у міжнародній виставці військової техніки "Айдекс", що відбудеться у березні в Об'єднаних Арабських Еміратах, повідомляє ІМА-прес.

60 підприємств українського військово-промислового комплексу представлять на виставці 170 видів продукції.

НАТО запобігає перед Москвою

Брюссель, Бельгія. — Генеральний секретар НАТО Гавієр Соляна прибув у Москву для переговорів, метою яких є переконати російське керівництво, що воно більше виграє від співробітництва з Північно-атлантійським оборонним союзом, ніж від опору політиці НАТО щодо поширення на схід.

Тепер у НАТО входять 16 країн. Ґ. Соляна сказав, що його одноденна зустріч з міністром закордонних справ Росії Євгенієм Прімаковим започаткує процес, який закінчиться прийняттям спеціяльної хартії про співробітництво.

Запобігаючи перед неприступливою Москвою, НАТО готовий зробити Росію постійним учасником сесій своєї Ради або навіть створити окрему Раду НАТО для контактів з Росією.

Спостерігачі скептично ставляться до цих плянів НАТО, називаючи їх „рожевими ілюзіями", оскільки дотепер російське керівництво, включаючи президента Боріса Єльцина і прем'єра Віктора Черномирдіна, рішуче виступало проти намірів НАТО поширитися на схід, незважаючи на те, що в грудні минулого року міністри закордонних справ країн НАТО офіційно запевнили, що західній оборонний союз не розміщуватиме ядерної зброї на території східньоевропейських держав — нових членів.

Однак з точки зору Москви, тепер, після розпаду промосковського Варшавського пакту, відпала також потреба у Північно-атлантійському оборонному союзі. Російський міністер оборони Ігор Родіонов остеріг Захід, що у відповідь на поширення НАТО Росія „застосує адекватні заходи".

ПАЛЕСТИНЦІ СВЯТКУЮТЬ

Геброн, Західній беріг. — У неділю, 19-го січня, сюди прибув Ясір Арафат, провідник палестинців, якого радісно вітала 60,000 громада його земляків, незважаючи на те що це місто уважається твердинею ісламських фундаменталістів, які виступають проти Арафата та його політики — мирного співіснування з Ізраїлем.

Я. Арафат прибув до Геброну вперше за 30 років, щоб офіційно проголосити місто „визволеним" від ізраїльської окупації та запропонувати заліишеним у місті жидівським поселенцям мирне співжиття. Промовляючи з балькону колишньої ізраїльської військової головної квартири, палестинський лідер намагався в загальному передати бажання взаємної толеранції та мирного співіснування з Ізраїлем. Хоч день перед тим, керівник його безпеки Джібріл Раджуб мав дещо інші погляди, коли промовляв на зібранні в Геброні, звинувачуючи жидівських поселенців у витворюванні „ненависти, насильства і терору", та називаючи їх „великим камінням на грудях палестинців, які треба усунути".

У своїй короткій промові Я. Арафат, підкреслив кількість тих в ізраїльському парляменті, котрі голосували за тим, щоб підтримати Гебронський договір і поіменно назвав політичні партії Ізраїля, котрі підтримали прем'єр-міністра Беньяміна Нетаняґу в процесі замирення. Він закликав усіх пошанувати вже перед цілим світом зареєстрований Гебронський договір і „спільно намагатися осягнути справедливого і всебічного миру".

Ще довго після промови Я. Арафата, палестинці в Геброні гучно святкували цю для них значну подію, надаючи їй відповідної вагомости.

В Україні
(З інформацій УНІАР)

РІЗДВЯНЕ ПРИЙНЯТТЯ ВІДБУЛОСЯ ЗУСИЛЛЯМИ РУХУ

МИКОЛАЇВ. — Представник Миколаївської Обласної Державної Адміністрації не дозволив керуючому Херсонсько-Миколаївської Епархії УПЦ КП провести врочисте прийняття з нагоди Різдвяних свят. Виручила Миколаївська обласна філія Руху, яка організувала прийняття, запросивши духовенство УПЦ КП, УАПЦ, УГКЦ, Української Римо-Католицької Церкви, німецької Лютеранської Церкви та вірменської Апостольської Православної Церкви.

ПРОФСПІЛКИ СКЛИКАЛИ ЧЕРГОВИЙ ПЛЕНУМ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКЕ. — Тут 15-го січня відбувся Четвертий пленум Центрального комітету профспілок працівників вугільної і металюргійної промисловости. На пленумі проаналізовано стан виконання галузевої угоди між Міністерством Промисловости України та Центральним комітетом профспілок на 1996 рік. Ухвалено продовжити угоду на 1997 рік та накреслено плян проведення з'їзду металюргів і шахтарів.

КОНЦЕПЦІЮ СХВАЛЕНО

КИЇВ. — З метою забезпечення держави енергоресурсами за рахунок альтернативних джерел Кабінет Міністрів України схвалив концепцію диверсифікації джерел постачання газу і нафти в Україну, подану Державним комітетом нафтової і газової промисловости. Для координації діяльности з підготови і реалізації проєктів спорудження нафтогазотранспортних систем, передбачених концепцією, Уряд утворив міжвідомчий Координаційний центр, очолюваний державним міністром з питань промислової політики та паливно-енергетичного комплексу Анатолієм Мінченком.

СИН ОБОРОНЯЄ БАТЬКА

ПОЛТАВА. — Володимир Моргун — син колишнього першого секретаря Полтавського обласного комітету КПУ Федора Моргуна — оприлюднив відкритого листа "На захист батька". До цього його спонукали напади в пресі на Ф. Моргуна з боку нинішнього комуністичного активіста Михайла Семиволоса. Комуністи звинувачують свого колишнього лідера у приховуванні правди про Чорнобиль. В. Моргун нагадав у відкритому листі, що у 1978 році планувалося спорудити атомну електростанцію на Полтавщині і що саме Ф. Моргун дуже протестував проти цього і з великим трудом "відбився від спорудження в області АЕС".

ПІДВИЩУЮТЬ КВАЛІФІКАЦІЮ

ЯРЕРМЧА, ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСТЬ. — Тут відбувся семінар посадників міст України на тему міського менаджменту, організований Асоціяцією Посадників Міст, Міжнародним фондом "Відродження", київським Міжнародним інститутом менаджменту, Львівським центром підтримки підприємництва та Баварським центром "Браєр" з Мюнхену, Німеччина. У семінарі взяли участь посадники Дніпропетровського, Рівного, Черкас, Миколаєва, Луганського, Донецького, Одеси, Львова та посадники міст Івано-Франківської області. Мета семінару — підвищити кваліфікацію керівників міських управ.

В АМЕРИЦІ

ЗГІДНО З ТВЕРДЖЕННЯМИ працівників Конгресу, звіт незалежного прокуратора комісії етики при Палаті Репрезентантів гостро скритикував спікера Нюта Ґінґріча за ним визнані етичні фінансові переступлення і пропонує солідну кару гривною та передення справи для дальшого розгляду Департаментові юстиції. Пропозиції незалежного прокуратора Джеймса Кола є багато більш серйозними, ніж сподівалися републіканці. З уваги на це заплановані публічні переслухання в цій справі покищо відкликано. Палата Репрезентантів має в пляні голосувати над покаранням Н. Ґінґріча у вівторок, 21-го січня.

У ЧЕТВЕР, 16-ГО СІЧНЯ, на одній з автострад Лос Анджелесу невідомі злочинці убили 27-річного Енниса Вілліяма Косбі, єдиного сина відомого американського муринського актора Билла Косбі. Місцева поліція покищо уважає, що це вбивство було зумовлене можливою грабіжжю самотнього шофера, котрий направляв спущене колесо свого Мерцедеса. Молодий Е. Косбі був випускником педагогічного відділу Колюмбійського університету, де тепер він працював над здобуттям докторського наукового ступеня з ділянки спеціяльної освіти та мав наміри відкрити школу для дітей, котрі мають труднощі у навчанні через будь-які вади. Слідство продовжується.

МИНУЛОЇ П'ЯТНИЦІ,17-ГО СІЧНЯ, президент Билл Клінтон окремим церемоніялом в Білому Домі нагодив колишнього сенатора з Кензас і свого републіканського суперника у недавних президентських виборах Роберта Дола президентською медалею свободи за його визначну 35-річну службу в Конгресі ЗСА та за його геройзм у Другій світовій війні. Вручення медалі Р. Долові відбулося у Східній кімнаті Білого Дому в присутності дружини Елізабет і дочки Робін. Ця церемонія відзначення Р. Дола у Білому Домі була також оказією для оприлюднення проєкту пам'ятника Другій світовій війні, котрий заплановано збудувати у Вашінґтоні.

У СВІТІ

МИНУЛОЇ П'ЯТНИЦІ, 17-ГО СІЧНЯ, пасажири на підміських поїздах японського міста Кобі молитвою і засвіченням 6,425 свічок у пам'ять загиблих відзначили другу річницю землетрусу, котрий наніс жахливої шкоди цьому портовому містові. Прем'єр-міністер Рютари Гашімото і майже ввесь його кабінет прибули до Кобі на відзначення тієї сумної річниці на тлі досить голосної критики, що уряд зовсім не доклав потрібних старань, щоб допомогти найбідішим жертвам землетрусу. Землетрус спричинив смерть понад 6, 425 осіб, було поранено майже 40,000, а крім того значно пошкоджено або цілковито знищено понад 400,000 мешкальних приміщень.

НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ минулої п'ятниці, 17-го січня, у Москві прем'єр-міністер Віктор Черномирдін сказав, що економічні реформи в Росії поступали б багато швидше, якби не брак грошей. Він підкреслив, що проблемою не є президент Боріс Єльцин і його здоров'я, а звичайний брак гроша, однак цього не хочуть бачити суперники Б. Єльцина та складають вину на стан його здоров'я до тої міри, що внесли пропозицію у парляменті, щоб його усунути від влади. Легальні дорадники сказали парляментові, що вони не мають конституційного права усувати президента. Б. Єльцин приходить до здоров'я і у Кремлі його сподіються при кінці січня.

У ЧЕТВЕР, 16-ГО СІЧНЯ, перуанський уряд не погодився на пропозицію повстанців революційної групи Тупак Амару, котрі тримають 74-ох закладників у резиденції японського амбасадора, та їхнього керівника Нестора Церпи Картоліні, щоб до комісії, котру організують для полагодження афери, було включено представника Ґватемалі. Представник уряду Домініго Палермо підкреслив, що ця пропозиція повстанців є запропонована тільки тому, щоб фальшиво порівняти свої змагання з повстанськими змаганнями Ґватемалі. Реакція на відмову зі сторони повстанців була сподівана — звинуватили уряд Перу у зумисному створеванні перепон до закінчення існуючої кризи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Пам'ятаймо про 22-ге січня

Мудреці цього світу правильно стверджують, що народ, який не пам'ятає і не шанує своєї минувшини, не має права на майбутність. В основному це правильний підхід до справи, бо збереження в пам'яті фактів минувшини нашого народу, — були вони світлими чи нещасливими, має дати можливість майбутнім поколінням їх пізнати, проаналізувати та, оминаючи зроблені попередниками помилки, прямувати до кращого завтра. Зокрема важливим є пам'ятати про світлі події нашої історії, коли то століттями поневолений народ спромігся на аж два осяйні чини в новітній історії XX сторіччя українського народу. Мова тут про дві радісні дати, — 22-го Січня 1918 і 22-го Січня 1919 року, дати, котрі стали доказом незнищимости волелюбних стремлінь українського народу впродовж віків поневолення. Берімо приклад в інших народів, які не тільки не забувають про важливі історичні події, що їх вони пережили, але успішно переконують інших, щоб про них пам'ятали, бо в цьому запорука їхньої безпеки та існування. Так і ми у самопошані склонімо голови перед нашою минувшиною та переконуймо також інших у тому, щоб разом з нами творили тривалу майбутність.

Перша — це дата, коли IV Універсалом на Софійській Площі в Києві, після багатьох років поневолення, проголошено світові волю українського народу:

Віднині Ти, Народе, знай,
Тобі увесь належить край,
Віднині вільна Україна!

і створено незалежну суверенну державу — Українську Народню Республіку. У той день хвилював радісно багатолюдний майдан, сіяла в сонці золотом свята Софія і лунав над Києвом золотий гомін, бо вікова здійснилася мрія і стала чином-дійсністю.

А друга дата — це коли рік пізніше відбулася радісна подія злуки Західної Української Народньої Республіки з Українською Народньою Республікою в одну неподільну незалежну соборну державу Україну. Коли український народ проголосив:

Від моря Чорного, аж ген,
Де б'ють Дніпровії джерела,
Через степи, де вольні села
Всміхаються в вінках вишень,
Від синіх узбережжя Дону,
Далеко ген, до верховин,
Бездомних зворів, полонин,
Нехай не буде вже кордону!

Ще донедавна ці дві дати відзначала величаво вільна українська діяспора, і мабуть тільки придушеним зітханням безрадности велика кількість „вільних" земляків в Україні, бо на інші вияви своїх почувань про історичні події свого народу на рідній землі у „совєтському раю" не дозволялося — бо ж ці дати були наявним історичним фактом того, що український народ ніколи на забував стремлінь багатьох поколінь — здобути волю українському народові та суверенну незалежну державу Україну на його прадавніх землях.

Коли ж 24-го серпня 1991 року Верховна Рада України проголосила Україну незалежною самостійною соборною державою — мрія стала дійсністю! Незбагнені почування піднесення пережили в той день в Україні та поза її кордонами всі, хто уважає себе нащадком славного українського народу. Цю дату треба нам усім гучніше відзначати з року в рік, бо це вже дійсність, а її за всяку ціну нам конче зберігати та докладати всіх зусиль, щоб вона ніколи більше не повернулася знову тільки у мрію. Для цього нам потрібно самопошани і віри у власні сили та спроможності, а найперше здорового глузду в співкуванні з іншими.

Нині, відсвяткувавши вже перше п'ятиріччя незалежности України, з вірою у щораз краще її майбуття, ми не сміємо забувати за 22-ге січня, бо з тих двох дат випливає ціла стихія історичної мудрости, як нам бути в майбутньому, кому подати дружню руку, як захистити свій народ і державу від „добрих сусідів" та в першу чергу пізнати правду, що тільки „в єдності сила народу"!

...Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи" разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Ярослав Гайвас

ЙДЕТЬСЯ ПРО РОСІЙСЬКУ РЕОКУПАЦІЮ УКРАЇНИ

Питання українсько-російської розв'язки проблеми Чорноморської фльоти, та в ширшому — Криму, замість посуватися вперед, комплікується і загострюється. Та не лише це. Щораз виразніше видно зростаючу експансивність російської політики, а з нею і російської завойовницької постави проти України, яка є органічною частиною ширшої і далекойдучої російської стратегії.

Ліві з правими — рам'я в рам'я

Стає ясно, що вісь своїх імперіореставраційних заходів Москва переносить на Близький і Середній Схід, де смуга Чорного моря є домінуючим західнім крилом. У відношенні до України Москва, коли йдеться про чорноморський комплекс, запровадила нову тактику: наступати з двох протилежних напрямків, які себе взаємно доповнюють і зумовлюють. Згідно з тим, ясним „як на долоні" пляном, Державна дума в Москві скасувала проєкт поділу Чорноморської фльоти, задеклярувавши її неподільність, хоч дотепер це було базою розв'язки тієї проблеми. Водночас з тим найвищі владні чинники в Москві заповідають, що президент Єльцин, який повернувся до здоров'я, приготовляє свої нові пропозиції в цій справі. В Москві на кожному розі чути, що Єльцин і Зюганов заграли в одну політичну дудку, — ця спільність потрібна їм у зв'язку зі загальноросійськими експансіоністичними плянами. Переконливим доказом цього є те, що комуністи схвалили бюджет, запропонований урядом, проти якого вони ще недавно так рішуче виступали.

Коли питання реставрації російської імперії виходить на денний порядок, всі російські ліві, праві радикали і всі безпартійні стають рам'я в рам'я. Це знаменито підкреслив Президент України Леонід Кучма, коли в часі його останньої візити до Москви порушено факт схвалення думою (337 голосами при трьох стриманих) резолюції проти поділу Чорноморської фльоти і за владування Москви в Севастополі. Український керівник запитався публічно: „Де ж були голоси проти? Де був „Наш Дім — Росія" (партія Єльцина-Черномирдіна)? Де були демократи"? А вимагають російські „єдинонеділимці" не лише передання Москві Севастополя без будь-якого речення — хіба тільки на 99 років оренди без будь-яких рентових оплат, а в додатку до того — великих територіяльних масивів чорноморського узбережжя і придніпровських земель, цілого ряду летовищ, великих корабельно-ремонтних споруд, просторів для полігонів та існуючих баз, будинків та засобів для „суспільної діяльності серед населення", тобто для політичної пропаганди.

Концепція нової дійсности

Отже, набуває чітків обрисів концепція нової дійсности, яку хоче створити Росія на Близькому і Середньому Сході. Цю концепцію зформулював публічно російський міністер закордонних справ Євгеній Прімаков в часі свого останнього (в грудні 1996) перебування в Тегерані. Прімаков відбув довгу розмову з президентом Ірану Алі Гашемі-Рафсанджані і ще довшу — з міністром закордонних справ Алі Велаятті, а потім з'ясував на пресовій конференції: „Співпраця і координація дій між Москвою і Тегераном... Виключення закордонної (читай: американської) воєнної присутности в зоні Перської затоки... Стабільність (московського толку) не тільки в центрах на азійському обширі (тут мова про ісламські нафтоносні терени), але взагалі в світі". Виклик Америці? Може ні, може тільки спроба шантажу. Але Москва в десперації і може зважитися на авантюру, тим більше якщо знайде спільників.

Ясно, що для реалізації цієї майже гльобальної концепції мусить бути забезпечений тил і північно-західне крило. А в тому і Крим, і Севастопіль, і взагалі Чорне море. Отже, це матиме на увазі Єльцин, якщо направду дійде невдовзі до його зустрічі з Президентом України Кучмою. Москві, тобто всім російським політичним чинникам, від Єльцина до Зюганова, йдеться про вирвання України з усякого пов'язання зі Заходом, включення її в орбіту Росії, спочатку у формі „стратегічної кооперації", партнерства „рівного з рівним", а коли до цього буде долучена чорноморська смуга з українською капітуляцією в Криму, то далі зовсім очевидна дорога до „стратегічної присутности російських військ в Україні", тобто окупація. Різниця тільки в тактиці: одні росіяни хочуть цього вже, інші годяться на „тактику салямі".

Та не тільки це. Москва послідовно прямує до політичної і стратегічної ізоляції України. Оточена російськими силами й ізольована Україна була б, на думку московських лідерів, легкою жертвою Москви. До цього вже веде брак кордонів, виразних й бережених озброєною охороною, вільний в'їзд в Україну з Росії. Малі (покищо) російські „отряди" переступають кордони України „для скорочення дороги", а фактично для закріплювання права росіян нехтувати українською суверенністю. Так є на півночі і сході, на заході — понадшеститисячна ударна група в Придністров'ї, яка давно мала залишити цей терен, але донині є там. А коли б до того ще додати військову присутність росіян на півдні, в Чорноморському узбережжі і Криму, мали б ми повну облогу України та її ізоляцію. Висновок з того ясний: коли Київ погодиться на російські вимоги щодо Чорноморської фльоти і Севастополя, зашморг Москви на горлі України буде завершений.

Доходить до кульмінації

Розвиток подій між Україною та Москвою доходить до вирішного моменту. Україні під загрозою смертельних наслідків поступатись нікуди. Але самої оборони замало. Київський уряд мусить виявити максимум ініціятиви. Це є конечність не лише для України, але й для Заходу, що його частиною Україна є і мусить бути назавжди. Ситуація в тому великому обширі погіршала. Вашінгтон увійшов у фазу гарячого конфлікту з Іраном і Іраком: були такі ситуації, що найменша помилка з одного чи другого боку могла привести до силового зудару. Це й створило передумови для російських маніпуляцій. Якщо в найближчому часі не постане з американського боку якась нова ініціятива щодо Ірану, ситуація може вихопитися з-під контролю. До того, теперішній уряд ЗСА програв велику битву проти Іраку. Американські чинники, як це тепер офіційно стверджується, організували, школили й збройно вивиновували понад п'ятитисячний елітарний корпус для наступу всередині Іраку, а інші засоби — для наступу ззовні. Все це провалилося. Вашінгтонові вдалося дотепер вивезти з теренів Іраку і околиць 4,000 осіб, підготованих до наступу проти президента Іраку Гуссейна. Чимало американських співробітників ще чекають на порятунок, тобто на вивіз. Секретар Департаменту оборони ЗСА Вілліям Перрі з початком 1997 року відійшов, взявши на себе відповідальність за невдачу.

Відповідь — за Заходом

В такій загальній ситуації, до якої ще долучилося загострення, спричинене радикальними кроками ізраїльського прем'єр-міністра Б. Нетаняху на арабсько-ізраїльському відтинку Близького Сходу, дійсність вимагає розумного перегляду обставин і встановлення не лише нової тактики, але й стратегічного спрямування й включення всіх сил для виходу з неї.

Задурманений деякими помилками Заходу і уявною силою Російської Федерації, міністер оборони Ігор Радіонов заповів, що Росія плянує проти НАТО оборонний союз СНД, Ірану, Пакистану і може навіть Туреччини. Ситуація подібна до тієї, що виникла довкола Берліну 1947 року. Москва заблокувала Берлін,

(Закінчення на стор. 3)

Ст. пан Голяш

106-ИЙ ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, БРАТСТВО СВ. О. МИКОЛАЯ В ЧИКАҐО

(90-річчя Відділу)

I

Братство св. о. Миколая, 106-ий Відділ УНСоюзу, належить до найстарших у Чикаго. Зорганізовано його 1-го червня 1906 року. Основниками 106-го Відділу були: о. Микола Струтинський і д-р Володимир Сіменович. До першої управи 106-го Відділу входили: Матвій Шавала — предсідник, адвокат Стапан Янович — фінансовий секретар, Петро Гавришків — касир. Відділ приміщувався при церкві св. о. Миколая. При кінець 1908 року 106-ий Відділ начисляв понад 400 членів.

Світова виставка відбувалася в Чикаго 1933 року — „Століття поступу". Управа 106-го Відділу брала активну участь з іншими Відділами при влаштуванні та обслузі Українського павільйону.

Рік пізніше Відділи УНСоюзу в Чикаго — 106-ий, 125-ий, 221-ий і 379-ий — відкупили від Гетьманської Організації просторий дім при 845 Норт Вестерн авеню. Цей дім носив назву „Дім Відділів УНС" і був центром українського життя міста. Заля Союзового дому служила помешканням для новоприбулої еміграції з Европи, головно з Німеччини та Австрії. Союзовці опікувалися новоприбулими, допомагали в пошуках праці та помешкань. Члени Управи 106-го Відділу були завжди в дирекції Дому Відділів УНС.

Наш Відділ надавав фінансову допомогу Західній Україні — „Просвіті", „Рідній Школі", Українським інвалідам, Українській Військовій Організації — УВО, щедро давав на будову церков в Україні та на потреби української громади в Америці. УНСоюз адже — це в першій мірі громадсько-допомогова організація, яка несла і несе поміч своїм членам та зорганізованій громаді.

Про початки діяльности 106-го Відділу маємо скупі відомості, бо не збереглася перша книга протоколів, але є новіші. Тож голова 106-го Відділу Андрій Іванюк передав книгу протоколів, яка розпочалася 26-им грудня 1937 року й доведена до 1996. Разом місячні та річні протоколи є записані на 265-ох сторінках великого формату, цебто — цілість праці Відділу подано за 60 років.

На Річних загальних зборах, де подано звідомлення за 1936 рік, записано такі справи: 26-го грудня 1936 року відбуто місячні збори, якими проводив голова Відділу Н. Гуль. Збори розпочато молитвою. Протокол попередніх зборів відчитав Іван Чергавий. Рішено передати допомогу хворому членові Гучкові в сумі 35 долярів (тоді це була непогана сума). На місячних зборах піднесено справу „дітей сиріт, що ходять до парафіяльної школи, обдерті, і босі". Відділ передав на сиріт 10 дол., а переведена на зборах збірка винесла 4 доляри і 45 центів.

Річні загальні збори вів М. Петрів; секретарював М. Шаран. Звіти із праці склали всі урядники. Нову управу Відділу на рік 1937-ий вибрано в складі: Н. Гуль — голова, М. Попіль — заступник голови, Іван Дацків — фінансовий референт, Гавриїл Дацків — касир, Іван Чергавий — рекордовий секретар. Контрольна комісія: Й. Коцовський, В. Любас, Іван Лобойко; Панько Гошко і Петро Бірик — відвідувачі хворих; Подоляк — „полісмен" — дверник. Вирішено, щоб квіти за померлих членів не перевищували суму 10-ти долярів і щоб сходини членів та управи відбувалися кожного місяця.

У квітні 1938 року обговорено справу прапора 106-го Відділу. Союзовець Гриньків поставив внесок влаштувати баль після посвячення прапора. Рішено провести спільний пікнік для всіх Відділів УНС. До праці для цього виділено вісім членів.

Головний Уряд УНС звернувся з проханням організувати нових членів, головно молодь. У листопаді винесено рішення, на внесення Василя Гришкова, щоб допомогти „Старому Краєві", бо постала Карпатська Україна — наша держава. Рішено влаштувати пікнік і передати дохід на допомогу Карпатській Україні. В грудні Відділ знову перевів збірку на Карпатську Україну. В протоколі сказано: „Карпатська Україна, то наш вільний край, якому бажаємо свободи і волі для всього українського народу". Вирішено одноголосно видати зновy на цю ж ціль з каси Відділу 50 долярів і далі вести збірку серед української громади.

(Продовження буде)

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА
Д-р Юліян Мовчан

З медичних новин в Україні і світі

„Здоров'я — це ще не все, але все інше без нього — ніщо".

Ці мудрі слова грецького філософа Сократа нагадав народним депутатам України недавно призначений новий міністер охорони здоров'я України Андрій Сердюк. Він виступав у Верховній Раді з доповіддю про стан здоров'я та ті заходи, які має здійснити Уряд та міністерство для його покращання.

Як подає газета „Ваше Здоров'я" в числі з 19-25-го жовтня ц.р., А. Сердюк зазначив, що сьогодні в Україні проживає понад 6 мільйонів людей зі серцево-судинними хворобами, 1.2 мільйона психічно хворих, 740,000 онкологічно хворих людей (хворих на різні опухи), 720,000 хворих на алкоголізм, 600,000 — на туберкульозу, 56,000 — наркоманів. Крім того, понад 1.5 мільйона мешканців України є інвалідами. Щороку 2.2 мільйона осіб мають ті чи інші хірургічні втручання, а кожний четвертий громадянин страждає від тих чи інших інфекційних захворювань.

Крім того, міністер здоров'я додав, що з кожним роком в Україні народжуваність знижується, а смертність зростає: „В демографічних процесах намітилася зловісна тенденція, яка в недалекому майбутньому може мати катастрофічні наслідки для українського народу".

Що ж конкретно зроблено або робиться, щоб уникнути такої катастрофи?

Міністер сказав, що, по-перше, розроблено механізм здійснення розпорядження президента України щодо розподілу асигнувань на охорону здоров'я з розрахунку на кожного мешканця. По-друге, врегульовано справу кількости штатних постів та лікарняних ліжок відповідно до дійсних потреб. Ліжка, які звільняються (а їх є понад 100,000) доцільно буде використати для мільйонів старших віком людей, які потребують соціяльного захисту. Потретє, в умовах демографічної кризи, особливої гостроти набуває проблема здоров'я жінок, зокрема жінок дітонароджувального віку, та здоров'я дітей. Саме ці проблеми стали пріоритетними в праці міністерства в національних програмах „Плянування сім'ї" та „Діти України".

Як кажуть, „поживемо — побачимо", як буде справа з виконанням всіх тих програм. Одно завжди треба мати на увазі: запорукою не тільки покращання здоров'я в Україні, але й рятунком українського народу взагалі може бути тільки вільна і незалежна українська держава, бо тільки вона може забезпечити всебічний розвиток українського народу.

Рослинна їжа запобігає сліпоті

В той час, коли багата на товщі та холестероль їжа підвищує небезпеку захворювання на макулярну дегенерацію очей (одна з дуже серйозних недуг очей) в людей старшого віку, рослинна, тобто, вегетеріянська дієта, навпаки, сприяє зменшенню такої небезпеки. Про це більше пише професор офтальмології Висконсинського університету Джулі Мейрс-Перлман (журнал "Good Medicine", ч. 3, 1996 р.).

Наукові дослідження виявили, що багата на рослини дієта зменшує можливість захворіння на макулярну дегенерацію. Але, як показали досліди в Айова університеті, якщо такою дієтою можна цю недугу вилікувати в людей молодшого віку, в старших людей це вже майже неможливо, бо рослинна дієта в даному випадку не виліковує, а лише запобігає недузі.

М'ясо загрожує раком крови

В тому самому журналі подано також інформацію про те, що згідно зі статистичними даними в Америці в 1973-91 роках побільшилась кількість захворювань на т. зв. нон-Годжкінс лімфому — один з типів рака кров'яних тілець. Чому так?

А тому, читаємо в тому журналі, що вже з попередніх досліджень стало відомим, що в той час, коли споживання рослинної їжі зменшує кількість захворювань на рака, споживання тваринних харчів збільшує таку кількість. Це підтверджується також найновішими статистичними даними. Зокрема, на підставі досліджень 35,156 жінок стейту Айова у віці від 55-ти до 69 років. Отже, їжмо менше тваринних харчів, а більше рослинних.

„Лікарський Збірник" далі живе

Заснований ще 1898 року у Львові відомим громадським діячем і лікарем д-ром Євгеном Озаркевичем „Лікарський Збірник", як бачимо, і далі появляється в світ на радість української лікарсько-медичної спільноти і українцям взагалі. Це вже том III нової серії цього збірника, який цього року появився за ухвалою Лікарської комісії та Видавничої ради Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові.

Про що пише або що подає цей збірник на своїх 120 сторінках? Подає багато такого, з чим варто познайомитися не тільки читачам лікарсько-медичної професії, але також кожній особі, для якої справа охорони здоров'я не є байдужою. З причини обмеженого браку місця, згадаємо лише деякі статті з цього збірника.

У статті „Актуальні проблеми рака шлунка в Україні", авторами якої є аж вісім осіб, подано важливі і найновіші інформації про цю дуже небезпечну недугу. Виявляється, що рак шлунка в Україні посідає друге місце за рівнем захворювання шлунка. В 1993 році в Україні було зареєстровано 17,500 нових випадків. Сушена і солена риба, вудженина і смажене м'ясо збільшують шансу розвитку рака. В такій самій мірі це стосується до алкоголізму та куріння тютюну.

В статті „Елімінація особистостей та інтелектуальний потенціял нації" авторка Зиновія Служинська аналізує питання передачі з покоління в покоління обдарованих здібностей. Хоч Леопольда Моцарта, який був композитором і який є батьком геніяльного композитора Вольфганга Амадеуса Моцарта, можна зараховувати до винятків, проте в батьків талановитих батьків хоч і не народжуються генії, проте в не меншій мірі талановиті діти, ніж були їх батьки. Цей генетичний процес передачі здібностей з покоління в покоління стосується також українців. Авторка статті наводить деякі приклади.

В родині Старицьких-Черняхівських дочка Людмила успадкувала від

(Закінчення на стор. 3)

„УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕС АМЕРИКИ"— ВСЕОБ'ЄДНУЮЧА ЦЕНТРАЛЯ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ

П'ять місяців перед датою п'ятої річниці незалежности української держави, у квітні 1996 року почались переговори між двома громадськими централями — УККА і УАКР. Ініціятором, як і раніше, була Конференція Безсторонніх Організацій, тобто організацій, які не належали ні до УККА, ні до УАКРади.

У попередніх дописах на цю тему писалось, що такі організації, як СУА, Товариство Українських Інженерів Америки, Українське Лікарське Товариство Північної Америки, Пласт, НТШ, УВАН, щоби не розколюватись надвоє, не могли приєднуватись до жодної централі. Одначе конференція Безсторонніх Організацій продовж останніх 16 років діяла в напрямі поєднання цих двох централь в одну всегромадську репрезентацію, і цим займається дуже серйозно і віддано по сьогоднішній день.

Від 15-го квітня 1996 року представники Конференції Безсторонніх Організацій брали участь у всіх нарадах з представниками УККА і УАКРади, а їх відбулось по сьогодні 11. На тих переговорах зроблено помітний проґрес.

1. Узгіднено назву — всеоб'єднуюча централя буде зватись „Український Конґрес Америки".

2. Узгіднено, що Український Конґрес Америки буде користуватись чартером УККА, котрий потрібно усучаснити, та працюватиме на базі узгіднення статуту УКА, членами якого будуть члени УККА, УАКР і всіх тих крайових організацій, які не належали до жодної централі.

3. Найвищим керівним-уставодавчим органом УКА є Крайова Рада УКА, до якої входять по одному представникові від кожної організації, що є членом УКА, і по одному представникові, від тих відділів, що мають сто або більше платників національного датку.

4. Керівним виконавчим органом УКА є Екзекутива УКА, до якої входять по одному представникові з усіх крайових організацій, що є членами УКА.

5. Узгіднено, що треба оформити Президію УКА, члени якої будуть теж членами Номінаційної комісії.

6. Для узгіднення єдиного статуту УКА уповноважено: Є. Гановського, Й. Лисогора, О. Труша, В. Сохана, С. Вороха, І. Куровицьку. Ця Статутова комісія уклала проєкт статуту для УКА, користуючись досьогоднішніми статутами УККА і УАКРади.

Якщо обидві централі, УККА і УАКР, остаточно приймуть один узгіднений статут, тоді до успішного закінчення переговорів залишається ще полагодження складу Президії УКА.

Укласти склад організацій, які мали би бути членами Президії УКА, не вдалось перед 17-им Конґресом УККА 18–20-го жовтня 1996 року, хоча учасники переговорів всіх трьох частин громади мали бажання цього досягнути.

Немалою причиною була літня вакаційна пора. Для певних консультацій нелегко було контактуватися з членами керівних органів централь, що вели переговори.

Відбувся 17-ий Конґрес УККА, в якому як гість брав участь речник Конференції Безсторонніх Організацій — член Головної Управи УЛТПА, референт зовнішніх зв'язків д-р Степан Ворох, і гостями були теж від КБО голова ТУІА інж. Григорій Кузьма, а від СУА д-р Ірина Куровицька.

Про перебіг 17-го Конґресу УККА вже писалося в пресі, але нашої точки погляду про дуже важливу справу, а саме про особливу резолюцію, яку 17-ий конґрес УККА одноголосно прийняв, опубліковано не було, а якщо автор цих рядків переочив, то навіть як було щось написано, то недостатньо підкреслено важливість і вагомість тієї резолюції, яку узгіднив речник КБО з Резолюційною комісією 17-го Конґресу і яка матиме вплив на зростання і активність нашого майбутнього громадського життя. Тому що ця резолюція стала таємницею для всієї громади, я дозволю собі зацитувати її в повноті:

„XVII Конґрес Українців Америки доручає новообраним керівним органам УККА продовжувати переговори з усіми організованими силами української громади в ЗСА для об'єднання всієї громади з евентуальною зміною назви на Український Конґрес Америки, узгідненою у переговорах, та достосуванням відповідних потрібних змін у структурі і статуті об'єднаної централі для її повноцінної функції на користь всієї української спільноти в ЗСА і народу. Побажаним було б, щоби українська американська громада об'єдналась в цю 5-ту річницю незалежности України".

Як бачимо, добрі сили на 17-му конґресі УККА одноголосно прийняли цю резолюцію і керівні органи УККА мають завдання здійснити цю директиву найвищого тіла УККА — його Конґресу.

21-го листопада 1996 року Конференція Безсторонніх Організацій на своєму засіданні в Домі НТШ вирішила окремо відбути зустріч з Екзекутивою УККА і окремо з Екзекутивою УАКР, щоб обговорити можливості якнайшвидшого оформлення Президії Українського Конґресу Америки, тобто визначитися, які організації мають бути членами Президії УКА.

5-го грудня 1996 року представники КБО відбули зустріч з представниками Екзекутиви УККА і його головою д-ром Аскольдом Лозинським. Д-р А. Лозинський подав цікавий новий проєкт укладу Президії УКА, що налічував би 21 організацію, а що Президія УКА матиме передусім символічне значення єдности і громадської згоди, то представники КБО суґерували доповнити шістьма додатковими організаціями, що представники УККА взяли під увагу, як потрібний додаток до громадської злагоди. Від УККА крім голови д-ра А. Лозинського брали участь мґр Іван Буртик і мґр Іван Кобаса. Від КБО були присутні д-р С. Ворох, інж. Г. Кузьма, мґр Володимир Баранецький, д-р Іван Сєрант, проф. Василь Калинович, І. Куровицька.

7-го грудня д-р С. Ворох, д-р І. Сєрант, І. Куровицька і проф. В. Калинович зустрілись з Екзекутивою УАКРади, якій представили проєкт д-ра А. Лозинського, мґра Івана Буртика і мґра І. Кобаси про оформлення Президії УКА. Екзекутива УАКР взяла під увагу пропозиції УККА і КБО і додавши до цього проєкту ще жіночу організацію Православне Сестрицтво, додала суґестію, щоби професійні організації мали кожна свого представника в Президії, бо на майбутнє професійні і бизнесові організації будуть творити стрижень нашого життя. Екзекутива УАКРади, заповіла голова мґр Уляна Дячук, після святочного періоду буде мати спеціяльне засідання, присвячене переговорам про поєднання громади в одній централі — Українському Конґресі Америки.

З добрими новинами і постановами Екзекутиви УАКРади дальше продовжувати до успішного закінчення переговорів з УККА про об'єднання громади, речник КБО 14-го грудня 1996 року прибув на наради Крайової Ради УККА і представив погляд КБО про конечність об'єднання громади та про позитивне прийняття Екзекутивою УАКРади поглядів КБО та суґестій УККА про оформлення Президії УКА.

Президент УККА д-р А. Лозинський зреферував склад, до якої входитимуть організації, що подав УККА, УККРада додала і КБО доповнила, тобто всі організації, що їх всі три частини бачуть, як есенціональні для вияву повноти громадської згоди, як правдивий символ єдности перед нами самими, перед державними чинниками Америки і України та утримання українсько-американської спільноти на всі часи, як помітного чинника у всіх відношеннях розвитку цієї країни та зв'язках з країною нашого походження, Україною. Об'єднана українська громада стане гордо перед собою, Україною і суспільством Америки. Після таких думок Президент УККА д-р А. Лозинський просив Крайову Раду УККА прийняти пропозиції укладу Президії УКА, які подав він від УККА, д-р С. Ворох від КБО і поправки, які подала і подасть УАКР, щоби довести до створення Українського Конґресу Америки. Крайова Рада УККА прийняла пропозицію президента УККА одноголосно.

Історія — найкраща учителька. Наша громада прийшла до моменту себепізнання, вміння аналізувати і робити правильні висновки. Минулі невдачі, незгоди, непорозуміння, пристрасті залишає для історії забуття. Візія росту спільноти, творення непроминальних діл майбутности народу кличе всіх до дії. Переговори продовжуються до величного закінчення.

Д-р Степан Ворох

Йдеться...

(Закінчення зі стор. 2)

унеможлививши автомобільний і залізничний доступ. В Берліні було тільки декілька тисяч альянтських вояків. Військове командування в Берліні на чолі з американським командантом в Західній Німеччині, генерал Клеєм, дораджувало силою переломити совєтську бльокаду Берліну, але Президент Труман не погодився з тим. ЗСА застосували єдино можливий, хоч дуже рисковний метод: повітряний міст до Берліна. Це був зовсім новий, не випробуваний ще ніколи на таку скалю силовий засіб протиставлення. Фінансове, технічне, а в першу чергу людське зусилля було, як ніколи, велике і важке. До того ж Москва 29-го серпня 1949 випробувала свою першу атомову бомбу. Але, з другого боку, західній союз консолідувався і міцнів. Воля боротися до остаточної перемоги домінувала. І врешті Москва скапітулювала, а Захід припинив бльокаду Берліну в травні 1949. Дорога до дальших кроків в Західній Німеччині була відкрита і в західній політиці відкрилися нові перспективи.

Заходові перспектив не бракує і тепер. З розпадом СССР головна перешкода і головна небезпека перестала існувати. Настав новий час і настає новий лад. Нові сили, які прийшли або приходять до голосу, вимагають від Заходу нового підходу і нових концепцій. Такими силами є нові національні держави, починаючи найбільшими — Китаєм і об'єднаною Німеччиною, і кінчаючи десятком незалежних держав, посталих на руїнах совєтської імперії, показують, що постійна дипломатична балаканина з наслідницею СССР, Російською Федерацією, є змарнованим часом. Новий уклад сил у світі — оце завдання перед Заходом, а в першу чергу перед Вашінґтоном, і вони мають людські, моральні й матеріяльно-технічні засоби для його здійснення.

Україна також стоїть перед тією новою дійсністю. У цій новій ситуації йти на московські вимоги і поступатися — найгірше, що може бути. І для України і для світу. Час домовлень і налагоджування співпраці з Москвою минув. Чекали ми, український нарід, українська держава та її влада довгі місяці, чи навіть роки, нехай почекає тепер Москва. А Україні треба не зв'язувати собі, а розв'язувати руки, і першим засобом для цього має стати визволення України з російської нафтової неволі. Але тут уже треба стукати або гримати в західні двері. Захід має допомогти, а не перешкоджати.

З медичних...

(Закінчення зі стор. 2)

батька Михайла дар до літературної творчости. Серед родини Білинських в Тернополі були відомі лікарі, адвокати, діячі „Просвіти", „Рідної Школи", лікарського товариства і т.д. Те ж саме можна сказати про родини Курбасів, Старосольських, Стародубів, селянську родину Волинців з Березовиці Великої (Тернопільщина) та інші.

Також у цьому числі „Лікарського Збірника" читаємо рецензію голови НТШ у Львові Олега Романіва про недавно видану книжку „Українські лікарі" (бібліографічний довідник), автором якої є наш відомий лікар і публіцист д-р Павло Пундій. Його, д-ра Пундія, перу, належить також стаття про 80-річчя д-ра Олега Волянського, поміщена в цьому самому збірнику.

ПЕРУАНСЬКІ ПОВСТАНЦІ, котрі вже п'ятий тиждень тримають 74-ох закладників у резиденції японського амбасадора в Лімі — столиці Перу, повідомили в середу, 15-го січня, що вони схильні прийняти пропозицію уряду — створити окрему комісію для переговорів у справі закінчення цієї афери. Одначе покищо неясно яку ролю відіграватиме ця комісія. Головний представник уряду Домінго Палєрмо сказав тільки, що комісія складатиметься з представників: уряду президента Альберта Фуджіморі, Міжнародного комітету Червоного Хреста, Римо-Католицької Церкви та повстанців революційного руху Тупак Амару. Тепер слово, за президентом А. Фуджіморі, бо повстанці дальше вимагають звільнення своїх ув'язнених побратимів, а він дальше на це не погоджується.

Українська громада в Єлловнайфі

Коли думається про українські громади в Канаді, то на думку приходять Едмонтом, Вінніпеґ, чи навіть торонтонська вулиця Блур захід. Небагато людей навіть і згадали б про місто Єлловнайф в північно-західніх територіях, як про активний центр українського життя.

Українці Канади гордяться, що їх предки заселили прерії. А тут на півночі сучасні двійники тих піонерів не лише відіграють важливу ролю у приборканні безмежних просторів канадської півночі, але також поглиблюють у своїх співгромадян їх мір купити ще два комплекти енциклопедії, щоби їх подарувати двом єлловнайфським середнім школам. Правда, за словами Кетлін Михальчук, теперішньої голови товариства, воно воліло б подарувати школам енциклопедію в формі дискетки Сі-Ді-РОМ, щоби студенти могли мати дані про Україну на комп'ютері. Покищо таких дискеток немає, так що прийдеться студентам задоволитися самими книгами.

Хоч громадяни Єлловнайфу вже можуть знайти різні інформації про Україну в своїй бібліотеці, товариство старається також їх познайомити з іншими аспектами українського життя. „Прекрасним прикладом цього — це щорічна Маланка, — каже Марикуца, котрий переїхав до Єлловнайфу з Вінніпеґу в 1977 році. — Наша Маланка — це щось надзвичайного. Приходять люди, що в їх походженні немає ні крихти українського. Їм прямо подобаються вистава, їжа, музика".



Передача „Енциклопедії України" Міській бібліотеці в Єлловнайфі. (Зліва) Алістейр МекЛейн, бібліотекар Міської бібліотеки в Єлловнайфі, Марвин Марикуца, голова Українського Товариства в Єлловнайфі в часі, коли відбулася передача, Кен Вовк, касир товариства, Дейвид Ловелл, посадник Єлловнайфу.

знання про Україну та про те, що українське.

Українці Єлловнайфу зробили українську культуру та інформації про Україну і про канадських українців доступними своїм співгромадам. Українське Товариство Єлловнайфу, котре було створене в 1985 році та нараховує приблизно 30 членів, займається популяризуванням українських танців, страв та мистецтва „на користь навчання та втіху", як про це висловлюється Марвин Марикуца, колишній голова товариства.

Недавно товариство подарувало комплект „Енциклопедії України" Міській бібліотеці Єлловнайфу. Як відомо, екциклопедію видало Видавництво Торонтонського університету заходами европейського відділу Наукового Товариства ім. Шевченка Канадського Інституту Українських Студій та Канадської Фундації Українських Студій.

Передача енциклопедії відбулася під час виставки про життя перших українських піонерів в Канаді, що її зорганізувала Ґалерія „Осередок" з Вінніпеґу. „Ми дійсно вдоволені тим, що придбанням енциклопедії та її передачею в бібліотеку нашого міста ми змогли дещо зробити для нашої спільноти", — каже Марикуца. Товариство має на-

Під час щорічного фестивалю, що припадає на літнє сонцестояння та зветься „Воронячий фестиваль божевільних пам[о]років" товариство Єлловнайфу влаштовує кіоск для продажу вареників.

Продовж років товариство добилося значних успіхів своєю участю в параді під час відзначення Дня Канади. Товариство влаштовувало пересувну виставку на колесах, за що, каже Марикуца, „ми займали перше місце в кожній категорії". Тепер Товариство вирішило утриматися від участи, щоби дати нагоду іншим осягнути подібних почестей.

Під цю пору головне завдання — це відновити свою танцювальну групу, що діє під назвою „Аврора". Група постала 1978 року, але припинила діяльність продовж чотирьох років, поки її не відновлено рік тому. Коли група була на вершку свого розвитку, вона виступала перед цілим світом, як частина павільйону північно західних територій під час міжнародної виставки ЕКСПО-86 у Ванкувері. Тепер в „Аврорі" приблизно 30 танцюристів. Задумано додати відділ для старших танцюристів, що переступили другу десятку життя.

Хоч Товариство присвячує найбільше уваги культурній діяльності в Єлловнайфі, члени також підтримують й інші почини. Один з них — це програма стипендій для студентів університету. Інший — це підтримка гуманітарних зусиль д-р Клейр Мойзі, що колись жила в Єлловнайф та працює на користь дітей, жертв чорнобильської катастрофи.

Юрій Дякунчак

Закликають...

(Закінчення зі стор. 1)

держави і закликати керівників Православних Церков об'єднатися, щоб зустріти 2000 рік від народження Ісуса Христа в єдиній Українській Православній Церкві. Вони вірять, що авторитет Президента позитивно вплине на рішення первоієрархів усіх Православних Церков щодо об'єднання українського православ'я.

П. Мовчан вважає, що проблеми Церков впливатимуть на вибори депутатів Верховної Ради України та місцевих рад у 1998 році і на вибори Президента у 1999 році. В умовах, коли Москва кидає "великі гроші на дискредитацію інституції президентства в Україні та на загострення релігійних проблем", питання об'єднання православних має особливе значення.

Відбулося перше пленарне засідання НТШ-А

Ню Йорк (О. К.). — Тут у власному приміщенні, при 63 Четверта вулиця, відбулося перше після Загальних зборів пленарне засідання НТШ-А в суботу, 11-го січня. Хоча через невідповідну погоду не всі члени пленуму мали змогу взяти участь у засіданні, наради були успішні та ділові.

Проводив ними голова проф. Леонід Рудницький, який на початку нарад подав їх порядок. Інформативні звіти склали: голова і заступники голови д-р Лариса Онишкевич, мґр Володимир Рак і проф. В. Стойко як екзекутивний секретар. Доповнення до звіту екзекутивного заступника Л. Онишкевич зробив проф. Олекса Біланюк. Члени Президії звітували про свою працю від часу Загальних зборів, зокрема про конференції, а це мовну у Києві в листопаді 1996 року, яка була спонзорована НТШ-А, і про Берестейську унію у Філядельфії, де НТШ-А було співспонзором. Після звітів розвинулася ширша дискусія у справі словників української мови та конечности скликання другої всеукраїнської правописної конференції.

В дальшому ході засідання обрано ряд комісій, що будуть діяти в рамках НТШ-А. Стипендійну комісію очолив проф. Іван Фізер, видавничу д-р Л. Онишкевич, програмову проф. В. Стойко, комп'ютерну проф. Роман Андрушків, статутову проф. О. Біланюк, членства проф. Р. Андрушків. До бібліотечної комісії увійшли проф. Дмитро Штогрин, проф. Мирослава Знаєнко і Таня Кейс.

На засіданні прийнято також сімох нових звичайних членів НТШ. Усі голови комісій мають на чергові пленарні сходини представити свої пляни праці.

У загальному пляні праці обговорено недалеку Шевченківську конференцію, яка, як кожного року, буде спільна з УВАН і та УНІГУ і відбудеться 8-го березня.

Обговорено майбутню видавничу політику, де присутні дискутанти підкреслили важливість питання мови, але не забуваючи також питання української ідентичности та історіографії. Конечне є посилення видань НТШ в Україні, постійна поява хроніки НТШ, до якої члени із ЗСА мусять давати матеріял, наскільки хроніка тепер друкується у Львові.

Вичерпний звіт з фінансів НТШ-А зложив мгр В. Рак, подаючи, ясний стан видатків і приходів, зокрема від поодиноких жертводавців.

Темою ширшої дискусії була також праця Стипендійної комісії і проєкт її правильника, що його опрацював проф. І. Фізер.

Присутні ствердили, що справа нового статуту НТШ є дуже актуальна та що окрема комісія мусить над тим працювати.

На закінчення рішено, що чергова нарада екзекутиви НТШ-А буде 8-го лютого, а пленуму 8-го березня перед Шевченківською конференцією.

Ділимося сумною вісткою, що 17-го грудня 1996 р. на 91-му році життя в Сан Дієго, Каліфорнія відійшов у вічність наш дорогий ТЕСТЬ і ДІДУСЬ

бл. п.

інж.

ВОЛОДИМИР СІЯК

нар. в Лещатові біля Львова

У глибокому смутку:

зять	— РОМАН ОЛЕКСИШИН
внучка	— УЛЯНА ХАБУРСЬКА з родиною
брати	— д-р ОЛЕГ СНИЛИК з родиною
	— ЄВГЕН СНИЛИК
шваґерки	— МАРІЙКА ҐЕЦЛІК
	— НІНА ВІЛЬЧИНСЬКА з родиною
братанок	— ЗЕНОН СНИЛИК з родиною.

Родина дякує за всі молитви.

ПОХОВАНИЙ на місцевому цвинтарі в Сан Дієго біля своєї дружини Ірени.

У жалобі і глибокому жалі повідомляємо приятелів і друзів, що в п'ятницю 17-го січня 1997 р. о год. 10:30 ранку у Філядельфії, Па відійшла у вічність на 88-му році життя, членкиня Марійської Дружини ім. св. Йосафата.

бл. п.

ПАВЛИНА СКОЧИЛЯС

з дому СКІРКА

ПАРАСТАС відслужено 20-го січня 1997 р. о год. 6:00 веч. в похоронному заведенні Михайла Насевича при вул. Франклін у Філядельфії Па.

ПОХОРОННІ відправи — Божественна Літургія у вівторок 21-го січня о год. 10-ій ранку в катедральному соборі при вул. Френклін у Філядельфії. Закінчення похорону на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Горем опечалені:

чоловік	— ІВАН
доні	— ЛІДА, НАТАЛКА, РОМА
зяті	— ЯРОПОЛК ЛАСОВСЬКИЙ, РОБЕРТ ДОКГОРН
внуки	— ОКСАНА, ДАРКА, ІВАНКО, ЮЛЬКО, МИХАЙЛО
чоловіки внучок:	— БОЯН ОНИШКЕВИЧ, БОГДАН НЕБЕШ
правнуки	— ЛУКАШ і РУСЛАН ОНИШКЕВИЧ
сестрінниця	— ДАРКА ПАРАЩАК з родиною в Україні
кузинка	— ОРИСЯ з чоловіком ЮРКОМ і сином ТАРАСИКОМ СТЕПАНЮКОМ в Торонто-Канада
родини	— ДАШКІВ в Україні, ВИТВИЦЬКИХ, ЦВІКУЛІВ, КОРЧИНСЬКИХ в ЗСА і ІСМАНИЦЬКИХ в Україні.

Вічна їй пам'ять!

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

ЮНІ ШАХІСТИ З ДОНБАСУ — ЧЕМПІОНИ ЕВРОПИ, ПАТРІОТИ УКРАЇНИ

Місто Краматорське в Донбасі може гордитися двома своїми юними мешканцями, що захопили громадськість України не тільки непересічними успіхами в шахах, але й своїм українським патріотизмом, як читаємо в київській газеті „Час".

Один з них — це 12-літній феноменальний шахіст, „диво-хлопчик", Руслан Пономарьов, що в 1996 році здобув чемпіонат Европи серед юнаків нижче 18 років. Якщо взяти до уваги, що він міг змагатися в легших категоріях — нижче 14 і нижче 16, то його перемога в групі нижче 18 заслуговує на особливе визначення. Ще більше промовистим є рейтінґ молодого Руслана в рамках Міжнародної шахової федерації ФІДЕ, що вже сьогодні осягнув 2550 пунктів, бо у віці 12 років до такого рейтінґу навіть не наближалися теперішні та минулі чемпіони світу — Каспаров, Карпов, Фішер і Таль. Значить, що Руслан Пономарьов — це найкращий 12-літній шахіст в історії! Не диво, що на такого „вундеркінда" вже почала зазіхати сусідня Росія і, як сказав Руслан у свому інтерв'ю для газети „Час", „...мені пропонують фантастичні умови. Моїм батькам, тренерові теж. Але я — патріот своєї України". „Слава Україні" — так написав на своїй картці з побажаннями для читачів „Часу" юний Руслан Пономарьов з Донбасу.

Друга юна шахова зірка з Краматорського — це 17-літня Тетяна Кононенко, що в 1996 році поділила 1–2 місця в чемпіонаті Европи серед дівчат нижче 18 років, а стала віцечемпіонкою лише за додатковими показниками. „Я дуже люблю нашу незалежну Україну", — заявила Т. Кононенко в інтерв'ю для київської газети „Час" з нагоди своєї участи в шаховому турнірі „Кубок Незалежности — 96", і продовжувала: „... хоча я живу на Донбасі, де українські традиції у занепаді, ще з дитинства, а я ходила в єдину українську гімназію в моєму рідному Краматорську, мене називали націоналісткою за те, що в мене українська душа".

Надіємось, що Україна оцінить такі непересічні таланти своїх юних шахістів-патріотів в конкретний спосіб, надавши їм відповідну підтримку в формі фінансів і тренерів та можливостей змагатися за мистецтво світу, щоби створити якнайкращі умови для їхнього дальшого розквіту на славу Україні. Останніми роками багато талантів з шахів та інших видів спорту покинуло Україну в користь ближчих і дальших сусідів. Україна не сміє допустити до того, щоби ця кровотеча поглинула також це нове покоління її зірок.

Д-р Орест Попович

У світлу пам'ять М. Лабуньки

Була пізня вечірня година, коли 17-го жовтня настирливо задзенькотів телефон. Підняла з неспокоєм слухавку. „Марійка померла..." — прозвучав виповнений смутком голос д-ра Мирослава Лабуньки, чоловіка Марії.

Хоч вістка не була несподіванкою, проте врізала ножем по серці. Навіть по важкій недузі, смерть завжди жорстока, коли перетинає нитку життя дорогої нам людини.

З Марійкою я познайомилась у 1943 році під час навчання в Перемишлі, де вже під гуркотом фронтових гармат ми здобували наші атестати зрілости. Вона приїхала з Печеніжина на Покутті. Ми мешкали разом у дівочому інституті, в одній кімнаті, і там зав'язалась наша дружба, яка протривала все життя.

Нас єднала спільна доля. Розділені фронтом від своїх родин, ми гостро відчували трагізм доби, на яку випала наша молодість. Та ще притягали мене до неї її прекрасні очі: сумовиті, „темні, мов відчай". В них бо світилась її чиста душа. Заки ми приїхали до Перемишля, обі вже належали до середньошкільного Юнацтва ОУН — вона в Коломиї, я — у Львові. Ми й надалі обрали той самий життєвий шлях: зі шкільної лавки пішли в підпілля.



Св. п. М. Лабунька

Тоді-то, в 1944 році, почалась нова доба в житті Марійки. Під псевдом „Ірина", вона займає пост окружної провідниці жіночої сітки ОУН в Ярославській окрузі, розвиває її, співпрацює з медичними центрами УЧХ.

Восени 1945 року на наказ Проводу Ірина переходить в Синявські ліси. Там її призначено співробітницею в підпільному видавництві. Спільно з головним редактором Володарем та іншими працівниками, опрацьовує до друку теренові звіти, радієві звідомлення, які вони відбирала на коротких хвилях, та інші матеріяли.

Це лиш дуже загальна згадка про її підпільну працю. А якими ж переживаннями були виповнені ті знаменні роки? Ось прийшла важка зима 1946–47 рр., з безнастанними облавами. Її Ірина прожила сама однісінька в лісі, у криївці, де з нею були лиш машинка до писання і купа матеріялів до обробки. Облави не втихали, та ще й падав сніг, і повстанцям не було змоги її провідати.

Тільки подумати: чотири місяці не побачити живої людини... Часом на поверхні криївки пробігала звірина, часом дудніла земля під важкими солдатськими чоботами під час облав або під час боїв з відділами УПА, що зводились, може, й на поверхні криївки. А вона одинока, з відтягненою, готовою до пострілу пістолею числила хвилини свого життя... В Марійки було ще друге псевдо — „Вірна". Воно дуже влучно її характеризувало: вірна до кінця своєму народові, ідеї, якій посвятила життя.

Навесні 1947 року почалась акція „Вісла", яка тривала, поки не знищено УПА та підпілля на Закерзонні. Враз із іншими повстанцями, Ірині довелось переживати голод і холод, облави, арештування, поки не переїхала в західню Польщу. Звідтіль пробилась із групою повстанців на Захід в 1948 році. Тут пережила велику духовну кризу, коли зустрілася з недовір'ям, а то й байдужістю якоїсь частини земляків до визвольної боротьби на батьківщині.

Вирішила продовжувати студії, вступила на Український Вільний Університет, де протягом чотирьох років студіювала етнографію та петагогіку. В 1952 році одружується з проф. Мирославом Лабунькою. В Німеччині приводить на світ сина Олеся, а в 1955 році родина Лабуньків виїжджає до Америки. Перші десять років живуть у Ню Йорку, відтак замешкують у Філядельфії, де проф. Лабунька працює викладачем в La Salle університеті. В них народжується ще двоє дітей: Ія (Ірина) та Іко (Ілля). Будучи зразковою матір'ю і дружиною, Марійка ще знаходила час працювати в Союзі Українок та інших громадських організаціях.

Одначе підпільна доба відбилась так глибоко на її житті, що вона не могла не те щоб визволитись з неї, але хоч би відсунути її на дальшу перспективу. До самої смерти її боліла кривда, завдана учасниками боротьби. В її оцінці, це була кривда, завдана рівночасно народові, що послав своїх синів і дочок на таку боротьбу. Вона вважала, що негативним ставленням ми збіднюємо нашу історію, окрадаємо її з найсвітлішої сторінки останнього півсторіччя. Ірина найбільше жила спогадами з років, проведених у підпіллі, що для неї були святими. До тієї міри, що навіть коли важка хвороба її зломила, вона найбільше шкодувала за тим, що не залишилось часу записати до кінця свої спомини.

Свій знедолений народ Покійна любила кожною фіброю душі. Була серед тих перших, що, як птах з вирію, полинула туди, ще в часи, коли ризикувала своєю волею. Відтак, як Україна стала вільною, тяглась до неї кожного року, хотіла там жити. І раділа нею, вільною, і боліла нею, і писала мені в минулому році: „А все ж уже святкуємо четверту річницю. Кожний рік державности — це наша перемога, це її закріплення".

У св. п. Марійки було дуже розвинене почуття справедливости. Вона не підтасовувалась під смаки інших, щоб стати популярною в певних колах. Мала мужність обстояти свою правду. Про неї можна сказати: „Ти просто йшла, в Тебе не було зерна неправди за собою". Марійка торкнулась мого життя чутливою струною своєї шляхотної душі. Така подруга не вмирає зі смертю, вона ще довго житиме у моїй пам'яті.

Похоронні відправи і похоронення, що відбулись 23-го жовтня на кладовищі у Бавнд Бруку, випала дуже врочисто і велично. Велика кількість присутніх, що прийшли попрощати Покійну і проводити в останню путь, засвідчила, наскільки громада любила і поважала її. Згідно з волею Покійної, під час похорону не було промов, крім однієї — її подруги з підпільних років. Відтак, на тризні ще ділились спогадами про Марійку—„Ірину" інші учасники підпілля та її приятелі. У своєму заповіті вона написала: „Дайте в руки мені маленький огарок (так, як давали колись дома), то, може, при його невідомому на цьому світі світлі, я духом полечу туди, в рідні сторони, і аж тоді буде мені земля пером, моя рідна земля... Місце на вічний спочинок призначено мені на Бавнд Бруку... Посадіть на гробі барвінок, що росте коло нашої хати. Я його сама собі посадила. Барвінок є вічний... На хресті напишіть: 'Марія Лабунька з Ровенчуків. Роджена 1924 р. в Печеніжині. Померла... Член ОУН і вояк УПА'".

Доля була хоч тим ласкавою до Марійки, що наділила її чоловіком, який зможе завершити те, чого не дала їй довести до кінця важка хвороба — оформити написані нею спогади з визвольно-підпільної боротьби. Це буде справжня вічна про неї пам'ять, яка буде духово живити майбутні покоління.

Слова співчуття приятелів родини не втишуть болю утрати дружини, матері, бабусі. Однак свідомість того, що Марійка з любов'ю та відданістю формувала і впливала на їхнє життя, а також своєю працею і посвятою писала історію свого народу, хай буде бальзамом на їхні душі та додає силу іти в житті. А ми, її друзі, вдячні долі, що знали св. п. Марійку -„Ірину"-„Вірну".

Марія Пискір

ПОДІЇ

ВИСТАВИ В ТЕАТРІ „ЛЯ МАМА"

Ню Йорк. — Експериментальний театр „Ля Мама" та мистецька група „Яра" запрошують на вистави п'єси „Віртуальні душі" з участю „Яри" та артистів Бурятського народного театру. Вистави відбуватимуться від 16-го до 26-го січня, від четверга до неділі, о год. 7:30, початок недільних матіне о год. 3-ій дня. Адреса театру „Ля Мама": 74 схід Четверта вул. біля 2-ої аве. в Ню Йорку. Телефон для інформацій (212) 475-7710.

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 143-го Відділу у Грейт Медов, Н. Дж.

З днем 20-го січня 1997 р. обов'язки секретаря 143-го Відділу перебирає новий секретар

ЛЮБА МОСНЕР

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:
Mrs. Luba Mosner
320 Liberty Blvd.
Phillipsburg, NJ 08865-3854
(908) 859-1991.

